

Nye Selskabsfange

til

yndede Melodier

af

berømte Componister,

med danske Texter

af

Dr. Frankenu.

En Nytaarsgave for muntre Selskaber.

Kjøbenhavn.

Trykt og forlagt af S. Sønrichsen.

Drickesang

(efter W. B.)

*Allegro,
ma
non troppo.*

Vi gam-le Dren-ge er re hvor lø-se-net er drif! vi vo-re Bæg-re tør-re, saa

det har Klem og Skif, saa det har Klem og Skif. Som Sol-vets Zo-ne ly-der os Glassets Melo

die; — og Fes-tens Kon-ge er der det be-ste Po-li-tie. det be-ste Po-li-tie.

Fleischer.

Vi gamle Drenge ere
Hvor løsenet er drif!
Vi vore Bægge tørre,
Saa det har Klem og Skif. ;:
Som Solvets Tone lyder
Os Glassets Melodie;
Og Festens Konge er der
Det beste Politie.

Vi ej hinanden spørge
Hvad i Kvister staaer?
Men blot om Kundskab sørg
For, hvor det Ranken gaar. ;:
Hver ved sin Tro maa blive,
Endog en Muselmænd:
Men ej mod Druen skriv
Min gode Alloran!

Op Glassene at fylde,
Men passer lige Naal!
Vor Kyper og vi skjide
En ærlig bredskud Staal; ;:
Hoo tørstig er, han driffr,
Og Arbeid' tørstig gjør;
Hvad for Enhver sig skiffr
Hos os han vente tør.

Det dovne Rækel dryppe
Vi sparsomt i hans Glas;
Til soden Viin at nippe,
Til Tank hvilken usel Spas! ;:
Han sukker: Fingerbolle!
Thi Glas du aldrig var;
Min Hals jeg vilde skalle
Du den kun vødet har!

Dristlesang.

Allegro.

Kom, lad fem nu væ-re li-ge, glem hos Dru-en Frem-tids Kaar,

Detailed description: This system contains the first line of music. It features a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves (treble and bass clef). The tempo is marked 'Allegro.' The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The lyrics are 'Kom, lad fem nu væ-re li-ge, glem hos Dru-en Frem-tids Kaar,'.

glem hos Dru-en Frem-tids Kaar; hæng Dig ej for tro-los Pi-ge, min-dre for en Ere-di-tor.

Detailed description: This system contains the second line of music. It continues with the vocal line and piano accompaniment. The lyrics are 'glem hos Dru-en Frem-tids Kaar; hæng Dig ej for tro-los Pi-ge, min-dre for en Ere-di-tor.'

Ver-den som den er Du ta-ge, alt er løgn, og Pral og

Detailed description: This system contains the third line of music. It continues with the vocal line and piano accompaniment. The lyrics are 'Ver-den som den er Du ta-ge, alt er løgn, og Pral og'.

Wind, in - tet o - ger Sto - vets Da - ge be - dre end et mun - tert Sind. Kom lad fem nu væ - re li - ge, glem hos

mf

Den - en frem - tids Kaar!

p *f* *p* *f* *p* *f*

Wranitzky.

Kom, lad fem nu være lige,
 ;: Glem hos Druen Fremtids Kaar; ;:
 Hæng Dig ej for troløs Pige,
 Mindre for en Creditor.
 Verden som den er Du tage,
 Alt er løgn, og Pral, og Wind,
 Intet oger Stovets Dage
 Bedre end et muntert Sind. —
 Kom lad fem nu være lige,
 Glem hos Druen Fremtids Kaar!

Lom dit Væger mens det smager!
 ;: Lyder min Philosophie. ;:
 Alt i Verden Ende tager,
 Dgsaa Glassets Harmonie.
 Naar din store Laas forkynder
 Ved et flødt, men muntert Hop,
 At Du est en gammel Synder,
 Naaber Dig din Doctor: stop! —
 Lom dit Væger mens det smager!
 Lyder min Philosophie.

Lad kun Midnatskloffen lyde!
 ;: Druen skaber herlig Dag; ;:
 Glassesegl paa Segl vi bryde,
 Klinker for vort Vennelag!
 Hver som nu vor Glæde deeler
 Være os velkommen Gæst!
 Hver som efter Hiemmet stæler
 Pakke sig jo for jo best! —
 Lad kun Midnatskloffen lyde
 Druen skaber herlig Dag!

Selstabsang

Bonnesteft.

Langsom.

Vre - dre, Sø - stre ta - get Sø - de hver som yn - der Ven - skabs Haand, ej for

ti - vet at be - græ - de skæn - te Him - len Stø - vet Mand, knyt - ter Glæ - dens gyld - ne Rie - de, røf - ter

Chor.

mun - tre Haand til Haand! ja ved den - ne Glæ - dens Kil - de ly - de heis vort Ju - bel - chor! ja ved

den - ne Glæ - dens Kil - de ly - de høit vort Ju - bel - chor!

J. Haydn.

Brødre, Søstre, tager Sæde
 Hver som ynder Venstabs Vaand,
 Ei for livet at begræde
 Skænkte Himlen Støvet Vand.
 Ryster Glædens gyldne Kiæde
 Rækker muntre Haand til Haand!

Chor.

Ja ved denne Glædens Kiæde
 Lyde høit vort Jubelchor!

Oser dens chrystalne Draabet,
 Dem den yder os til Gavn!
 Den som bedre Fremtid haaber
 Løber ofte Fastelavn;
 Oser tro, for Tiden raaber:
 Styr i Alderdommens Haavn!

Chor.

Ja, af Glædens Væld vi ose,
 Det jo sprudler os til Gavn!

Længe svæve stolt din Fane,
 Hulde Glæde, om vort lag;
 Led os ad din Blomsterbane
 Ung med Gammel, Stærk med Svag.
 Skionheds Rødme frem du mang
 I dit hulde Favnetag!

Chor.

Slut os tro i dine Arme,
 Glæde, Dydens skionne søn!

Af Clarisse eller den ubekjendte Tjenestepige.

Allegro moderato.

Hans lig sin gam - le

Sa - der heed, den he - le Dye jo Sa - gen veed, som du en Knos, og rigt han var; men og der - til den

(floires.)

sam - me Nar. Den gam - le hav - de

Guld i Skrin, den be - ste Jord han kald - te sin; i Flor der - til hans Wiin - gaard stod, og Al - ting faldt i

(Fløites.)

Søn - nens lod.

Snart : c.

J. A. P. Schultze

Hans liig sin gamle Fader heed,
 Den hele Bye jo Sagen veed;
 Som du en Knos, og riig han var;
 Men og dertil den samme Nar.

Den gamle havde Guld i Skrin,
 Den beste Jord han kaldte sin;
 I Flor dertil hans Wiingard stod,
 Og Alting faldt i Sønnens lod.

Snart om en Vio han gif paa Spor,
 Dog Stoltheds Diævel i ham foer;
 En Hæl han Byens Piger gav,
 Og greb mod Staden Wandrestav.

Han fik en Mage vev'r og net,
 Men snart han blev af hende met;
 Kun fort han Brudgomsfrandsen bar,
 For der i Mosen Ugler var.

En Narresværm i Huset lob
 Og alt i Halsen paa dem frob;
 Og endelig til Lidsfordriv
 De karreferte Hanses Vio.

Hun stedse havde sidste Ord,
 Hans med sin Velstand rog af Vord;
 Han Herlighedens Ende saae
 Og snart forladt i Halmen laae.

For Huset satte Ketten laas,
 Hans Wiingard gif den samme Kaas;
 Tilslidt fra løst og Fast han gif,
 Og faldt af Grammelse til Drif.

Ellig Skiebne snart hans Mage slog,
 Hun med en Rytter Affkeed tog;
 Og Hans, Jeg ofte saae hans Rod,
 Nu gaaer og betler om sit Brod.

Drikkesang.

Pathetisk.

Bed Vi - nen fry - des hver en Darn, den Him - lens Ga - ve er; thi

so - ger Glæ - den Arin i Arin, den Kan - ken boer saa nær. Hver gjor - de Det som

si - vet nod, op klin - ker fro, og syu - ger tro hvad Mar - tin Lut - her skrev:

Alle.

„Hvo ei Sang, Wiin, Et - skov har fiar en Darn sin he - le Livs - tid er,“ — og

f

no - dig Nar man blev, og no - dig Nar man blev.

A. E. Müller.

Ved Wiinen frydes hver en Barm,
 Den Himlens Gave er;
 Thi søger Glæden Arm i Arm,
 Den Ranken boer saa nær;
 Hver gjorde Ket som livet nød,
 Op klinker fro,
 Og synger tro
 Hvad Martin Luther skrev:
 „Hvo ei Sang, Wiin, Elskov har kjær,
 „En Nar sin hele Livstid er,“ —
 Og nødig Nar man blev.

Ja Elskov styrker mangen Siæl
 Til om og ædel Daad;
 For Modgangs Træl den skaber Held
 Og standser Nemheds Graad;
 Vee hver hoem Elskovs Flamme søg!
 Thi kysker fro,
 Og synger tro,
 Hvad Martin Luther skrev:
 „Hvo ei Sang, Wiin, Elskov har kjær,
 „En Nar sin hele Livstid er,“ —
 Og nødig Nar man blev.

En ree harmonisk Vennefang
 I trofast Broderfreds,
 Har fremkaldt Glæder mangen Gang,
 Giort saaret Barm tilfreds;
 Thi kysker efter opfyldt Pligt,
 Ja klinker fro,
 Og synger tro,
 Hvad Martin Luther skrev:
 „Hvo ei Sang, Wiin, Elskov har kjær,
 „En Nar sin hele Livstid er,“ —
 Og nødig Nar man blev.

Drillevis

Allegro.

Jeg lo-ver mig et min-tert Sind. I den-ne Jam-mer - dal - jeg leer ad Ver-dens Lant og Wind, og

røg-ter min Do - fal! den-ne Jam-mer - dal jeg leer ad Ver-dens

Præl og Vind, og røg-ter min Pø- fal! træl-la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la!

Coda.

la! 2. Jeg ic.

W. Müller.

Jeg lover mig et muntert Sind.

∴ I denne Jammerdal
Jeg leer ad Verdens Præl og Vind,
Dg røgter min Pøfal. ∴

Tralla, la, la, la, la, la, o. s. v.

Jeg ager ei i gylden Karm;

∴ Min Fod kan bære mig,
Dg raver den, ved Broderarm
Saa jevnt man lister sig. ∴

Tralla, la, la, la, la, la, o. s. v.

Med Ægteskand det kun er Glas;

∴ Enhver sin Frihed Ven!
Jeg tommer frei mit fulde Glas,
Dg skænker frei igien. ∴

Tralla, la, la, la, la, la, o. s. v.

Jeg Kæng og Kiigdom kun bekeer;

∴ Naar dagligt Maal jeg har.
Jeg Erøests over Hoved seer,
Om sek han Keiser var. ∴

Tralla, la, la, la, la, la, o. s. v.

Jeg ingen Mand i Veien gaer,

∴ Enhver min Broder er,
Som veed den Krog hvor Glasen staer
Dg haver Glæden kiær. ∴

Tralla, la, la, la, la, la, o. s. v.

Anacreontisk Sang

Poco vivace.

lad Laa - ger - ne svin - de, Do - la - len jo Blin - fer; og

pp *cresc.*

E - van dig vin - fer, til Spog og til Sang; glem Lin - ge - nes Kier -

mf

de, glem Mob - gang og Dlyn - fer, til Glæ - de, til Glæ - de!

Ist her har den hiem - me; din Ju - bel - stem - me Po -

fa - ler - nes Klang, Po - fa - ler - nes Klang!

Reichardt.

Iad Taagerne svinde,
 Pokalen jo blinker,
 Og Ev an dig vinker
 Til Spøg og til Sang;
 Glem Tingenes Kiæde,
 Glem Modgang og Kynder;
 Til Glæde, til Glæde!
 Just her har den hiemme;
 Din Jubel istemme
 Pokalernes Klang!

Fyld munter dit Bæger,
 At Sorgen maa vige,
 Ja, har du en Pige,
 Tag hende paa Etieb!
 Og Kinderne bløde
 Du kysse, som Vinen
 Saa røde, saa røde:
 Og syng med Varme,
 I Kierligheds Arme
 Et Druen saa sød!

Snedkeren og hans Dreng.

*Allegro
maestoso.*

Af Da-gens No-je træet, men glad, en Sned-ker i sit Verk-sted sad; hans

Dren-ge syn-tes Li-den lang, de ba-de: Me-ster, syng en Sang! al-vor-tig Me-ster

om sig saae, og nu han stem-mer i som saae:

Vornhardt.

Af Dagens Noje træet, men glad,
 En Snedker i sit Verksted sad;
 Hans Dreng syntes Liden lang,
 De bade: Mester, syng en Sang!
 Alvorlig Mester om sig saae,
 Og nu han stemmer i som saae:

„Hvad ej for andre let gaer an,
 „En døgtig Snedker virke kan,
 „Hver nogen frem i Verden staer,
 „Og atter nogen heden gaer;
 „Hver som sin Vandring gierne saae,
 „Der i en Snedkers Verksted gaer.

„I Buggen hist, et liber Rum,
 „Han sover trng sin første Slum,
 „Allene naar han torstig er
 „Det gaer hans lille Hjerte nær,
 „Der ham gaer Solen op og ned
 „Han slumrer sødt, og intet veed.

„Naar hist, lidt længer hen du gaaer,
 „ Af Fyre det snevre Kammer staaer,
 „ Hvor Træl med Fyrste, Fattig, Riig,
 „ Til evig Hvile soie sig.
 „ Af klostig Jord en liden Hoi
 „ Er Enden paa den hele Stoi.“ —

„ Af fiere Mester Taakmod hav!“
 En Dreng ham suilende brød af;
 „ Bær ej med livet fuldt saa fiuus,
 „ Der staaer jo end saa bredt e: Huus;
 „ Ja Mester, ja, alvorlig meent
 „ Det snevre kommer ei for seent.“

Den gamle Mester harmed sig:
 „ Det brede Huus er ei for dig!
 „ Du vover end at see dertil,
 „ Mon Egget Honen lære vil?
 „ Ej mens jeg var en Knos som Du
 „ Mig sliet et Spørgsmaal faldt i Hu.“

„ En Brudgom det bestilte saa,
 „ Og lader nu al Verden gaae,
 „ Han søgte Fred paa viden Jord,
 „ Fra Ost til Vest, fra Syd til Nord,
 „ Indtil, hvad ham til Freden bandt,
 „ Han i en Snekfers Verksted fandt.

„ Hiint brede Mobel, skiont og net,
 „ En Brudfeng man kalder det;
 „ I sliet en Tingest, redt saa blodt,
 „ Sov Adam med sin Eva sødt;
 „ Den, kun til Pynt for første Nat,
 „ Med Figenblade er besat.

„ Fra Verdens Oprind denne Seng
 „ Stod mellem Grav og Bugge Dreng;
 „ Saa mangen Olding nær sit Maal
 „ Draet veedmodsfuld dens fiære Skaal;
 „ Thi onsk, hvis du i den skal gaae,
 „ Du Dyd med Skionhed favne maae!

„ Nu spørger ej i Veir og Vind,
 „ Hvor dog man sødest sover ind!
 „ Din Bugges Fred du nyder ej,
 „ Til evig Sovn er Graven Dei,
 „ Du onsker, naar du farer hen,
 „ Kun livets Middelpunkt igjen.

„ Du spørger hvor en Snekfersmand
 „ En Seng saa konstig samle kan?
 „ Ham Hæder, og hans Brudgom Hæld!
 „ Hvis begge see og maale vel;
 „ Og naar kun Maalet rigtigt var,
 „ Henslumrer sødt det fiære Par. — “

Saa lod den gamle Mesters Sang —
 Den ei hans Dreng falde for lang.
 De sang: hvad ingen anden kan
 Formaaer en dngtig Snekfersmand,
 Thi leve hoit hver Snekfersmand,
 Som synge, see, og maale kan!

Bondefang i Baaren.

Presto.

Milde aan-der alt Luf-ten, og Himlen er blaae, og En-gen er lys-grøn, og Lær-fer- ne staae, hør

te-ne, hvor brø-ler paa Stal-den din Koe, o hør dog! som fol-te den Klo-ve-ren groe.

Sterkel.

Milde aander alt Lusten, og Himlen er blaae,
 Og Engen er lysgrøn, og lærkerne staae,
 Hør lene, hvor brøler paa Stalden din Koe,
 O hør dog! som folte den Kløveren groe.

See Stikkelsbærtonen af Blomstre er hvid,
 Stærkt nærmer sig Narets den feireste Tid,
 O lene, min lene, tak Himlen med mig,
 At ej til en Stadsmøe den dannede dig.

I Staden, der sover man Morgenen bort,
 Og Aftenen spildes ved Kaffe og Kort,
 Lærk lene, om du var saa fielen en Løs,
 Hvad blev da af Jorgen, din udvalgte Knes?

Tro, Higen fra Staden var aldrig saa bleeg,
 Hvis ej hun saa silbig af Hjærene steeg,
 Hvis ej hun saa ridt ved sit Kaffebord sad,
 Hun stedse var rødmoset, munter og glad.

Nei bedre paa Landet at bygge og boe,
 Og skianke et Hjerte som lenes sin Tro,
 Og lade saa Staden beholde sin Fant
 Og leve, som der man det falder, galant.

Kom kærreste lene, kom giv mig et Kys,
 Du saae jo den spirende Rugstengel nys,
 Naar lærerne klinge, vort Brolup skal staae,
 O giv kun først Høet i Staffe vi saae!

Drillesang.

(efter Vog.)

Maestro.

Jeg tre - die Gang som Kon - ge her til Iyd paa Glas - set pif - ker, be - tæn - ker dog vor

gam - le Værd, og nip - per ej, men drif - ker! man kan for lut - ter Wiisdoms Præf jo nep - pe Or - ders

røg - te, saa ti - er dog, og drif - ker væk; til Bunds med hver en Iøg - tel!

Fleischer.

Jeg tredie Gang som Konge her
Til Iyd paa Glasset piffer;
Betænker dog vor gamle Værd,
Dg nipper ej, men drifker!
Man kan for lutter Wiisdoms Præf
Jo neppe Oden røgte,
Saa tier dog, og drifker væk;
Til Bunds med hver en Iøgte!

Ha, hvis kun her han for mig stod,
Som mig mit Følf opeggor,
Jeg vendte op hans Vægers Fod,
Dg fyldte for den Væfker;
Saa bød jeg ham i dybest Væs:
Stif dette ud Oprører!
I Aften intet lige Glas
For saadan fræk Forfører.

I lade Wiisdom smukt i No,
Dg angre Eders Synder?
Vel, sværger mig en evig Tro!
Dg jeg Pardon forkynder!
Hvordan kan Skolefurerie
Til Glas og Wiin sig stifke?
Det lader ei vort Hoved fri,
Hos Drifke, maa man drifke!

Indhold.

	Pag.		Pag.
Hf Dagens Noje træt, men glad,	14	Kom, lad fem nu være lige,	2
Brødre, Søstre, tager Sæde x.	4	Lad Taagerne svinde,	12
Hans liig sin gamle Fader heed,	6	Mild aander alt Lusten, x.	16
Jeg lover mig et muntert Sind.	10	Bed Viinen frydes hoer en Varm,	8
Jeg tredie Gang som Konge her	17	Vi gamle Drengs ere x.	1

